

Eleccions: allò que no proposa cap partit

written by Sebastià Sardiné | 27 d'abril de 2019

Tinc per costum, quan vaig a una conferència política o escolto debats televisius i/o radiofònics, fixar-me, d'entre allò que més interessa a la gent, en què és el que no diuen els polítics.

L'elevat grau de corrupció sentenciada a PP-PSOE-CIU no ha merescut cap càstig a les urnes. Així, Casado diu que ha fet neteja per un voler-se presentar com a immaculat, però amb diferents seus pagades amb diner negre i amb campanyes finançades irregularment. Per la seva corrupció el PP va perdre la moció de censura, i ens envia ara una marquesa, de Toledo, que es presenta sense voler parlar la llengua de la seva circumscripció, tot i conèixer-la.

Ciutadans va néixer nu, que no innocent, finançat i planificat per gent propera, queixant-se que la Llei electoral el perjudica, la volen variar només per a obtenir millors escons professionals. Ambdós bramen "Amnistiàrà els colpistes Sánchez?" en clara evidència que, per preguntar això, deuen haver pactat i coneixen ja la sentència condemnatòria. O no és així? Sánchez no contesta, ni els nostres fan el retret a PP-C's de com han conegut ells la sentència condemnatòria. Per què no els en demanen una còpia? El PSOE, després dels tres genets a la plaça de Colón, està espantat, però revifalla. En la recambra, apuntant maneres, ha aflorat VOX, predissenyat pels mateixos que varen crear PP i C's, amb capital proper.

La resta de partits exconvergens, republicans, comuns, o protectors d'animals i altres, cap d'ells, cap partit de cap classe, parla que els grans mals detectats provenen del càncer democràtic que ha significat la professionalització de la política, bastida amb velles estructures de partit totalment obsoletes, amb gens de ganes ni interès de canviar-ho.

L'escalafó d'ascens polític els arribarà un dia o altre, previ sacrificar a algú pel camí. Danys col·laterals. Foc amic. Aquests polítics professionals, tenen experiència de gestió privada? Han hagut mai de patir esperar a cobrar d'un deutor per pagar nòmnes o impostos? La majoria, no. Els recursos públics del que viuen són expropiats com a impostos a pimes, treballadors i consumidors. Diner fàcil per a l'administració que el dilapida, dèficit públic, per no saber què costa guanyar-lo invertint i produint, i cobrar, tard i malament. Si mai no has gestionat la teva pròpia empresa, com vols gestionar la cosa pública? Per sort, hi ha excepcions i grans teòrics.

El poble sobirà, diu, repeteix i clama, que n'està fart de veure les mateixes persones, legislatura rere legislatura, vivint de la política. N'hi ha que no han fet mai altra cosa que viure del diner públic durant anys i panys, allunyats dels electors, a qui no rendeixen comptes, sinó al partit. La majoria de polítics no tenen credibilitat. Han defraudat els electors. Una marquesa forana es presenta per Barcelona sense parlar català. Altra de Jeréz parla un perfecte català, però marxa a Madrid on fer millor carrera. Un català de C's es presenta per Castella. Aquell que cavalca de nou, ho fa amb l'antic pensar "un rey, una ley, una llengua, una espada". Tots tres tenen un discurs perillós i un menysteniment a mil·lenàries institucions de govern; volen canviar el sistema d'immersió lingüística que el Constitucional diu que és bo, tancar els canals catalans, fer dimitir el director, i instal·lar a Catalunya un 155 permanent. Política neo-nacional-colonialista, supremacista. El altres partits catalans, es presenten per anar a Madrid a fer no sé exactament què. 0 sí.

Desenganyem-nos. La política consisteix en que no mani l'altre. En règims absolutistes de dretes o esquerres no hi ha aquesta necessitat de controlar l'adversari, aquest s'elimina i prou. Però si la democràcia apunta i es vol consolidar, les

estructures oligàrquiques de poder, en conxorxa amb l'elit d'alts funcionaris de la metròpoli, faran tot allò que sigui necessari, emprant clavegueres de tota mena, per tal que l'altri no els prengui el control dels recursos, ni els càrrecs, ni canviï el sistema del qual ancestralment en viuen. Perquè això no succeeixi, s'organitzen com a partit (PP+C's+VOX són un sol conjunt, a tres veus) i centren tots els esforços en què no mani l'altre, a qui tracten d'enemic a batre. Ara, tots contra l'apestat Sánchez que els va foragitar per corruptes, però això ja no compta, compta només la sentència pendent dels Eres i el fet de ser, sobrer el paper, només sobre el paper, d'esquerres; això sí, constitucionalistes tots. El que importa és la suma de PP+C's+VOX. Trista figura la dels altres partits, on l'únic que volen aconseguir és conservar *l'statu quo*, professionalització de la política, encara que perdin o guanyin algun escó en la aparent batalla unionista.

Què és doncs el que no diuen i no proposen en els seus mítings els partits? En un retornar al poble llur sobirania: una nova llei electoral que reguli la democràcia directa i participativa. Que la gent voti directament en llistes obertes alcaldes, diputats i regidors, i que aquests es deguin al seu districte i electors, no al seu partit. Volem també eleccions de revocació de càrrecs, per si defrauden l'electorat, i que el seu càrrec no vagi mes enllà d'un parell de legislatures per evitar el fer agenda i viure de les poltrones giratòries en empreses o llocs de confiança que els recompensin. Jubilació d'or. I una nova Llei de finançament de partits, on resti ben clar i transparent qui finança a qui, i el perquè. El poble vol elegir directament l'alcalde, el seu diputat, el president, el fiscal general i de districte, els Síndics, el president del Tribunal Suprem... acabant així amb el mercadeig de càrrecs. I una Fiscalia independent, inclosa dins l'estructura del poder judicial, no de l'executiu.

El poble és madur, sap el que vol i coneix que els partits ja

no responen a les seves necessitats. Però som on som i la llei electoral és l'espanyola, no cap altra. Hem de refusar a cridaners i amenaçadors que cavalquen en el "A por ellos i el 155". Votaré a consciència, tot i que no en voldria votar cap, si és que no es comprometen a aprovar, podent-ho fer Catalunya, una nova llei electoral i altra de finançament de partits en la forma dita, com tantes i tantes vegades el poble ha reclamat i consta apuntat en els articles 130-136 i altres, de la [Proposta de Constitució per a la República Catalana](#) eina de debat, que la gent, de baix a dalt, va indicar-nos que volia.